

Wejherowo, dnia 3 września 2024 roku

Samorządowe Kolegium Odwoławcze

W

za pośrednictwem

.....

Odwołujący się:

.....

Dotyczy:

Decyzja nr

Niniejszym w imieniu własnym zaskarżam w całości decyzję z dnia 01.08.2024 roku w sprawie odmowy umorzenia należności oraz rozłożenia na raty należności z tytułu świadczeń z funduszu alimentacyjnego, wypłaconych osobie uprawnionej – – w łącznej kwocie zł wraz z ustawowymi odsetkami w kwocie zł.

Powyższemu rozstrzygnięciu zarzucam:

- I. Naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 30 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów poprzez błędną wykładnię przepisów tj. nieuwzględnienie sytuacji dochodowej i rodzinnej odwołującego się.
- II. Naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy tj.: art. 77 § 1 k.p.a. oraz art. 80 k.p.a. poprzez brak wszechstronnej oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie oraz dokonanie ustaleń faktycznych niezgodnie z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego, które to naruszenie polegało na tym że:
 1. aktualny stan faktyczny nie daje gwarancji na regulowanie zadłużenia w sposób stabilny – podczas gdy odwołujący się posiada świadczenie emerytalne gwarantowane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych;

2. pomimo ustalenia, że odwołujący się jest osobą bezdomną z chorobami przewlekłymi powodującymi niepełnosprawność, nie przyjęto oczywistego skutku odmowy umorzenia należności oraz rozłożenia na raty tj. iż odwołujący się stanie się beneficjentem środków z pomocy społecznej, ponieważ dokonane zajęcie dotyczy 60% otrzymywanego świadczenia emerytalnego będącego jedynym źródłem utrzymania. W oczywisty więc sposób negatywna decyzja powoduje utrwalenie kryzysu bezdomności u odwołującego się zmuszając go do korzystania z pomocy państwa.

Zarzucając powyższe wnoszę o uchylenie zaskarżanej decyzji i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uwzględnienie wniosku wszczynającego postępowanie w całości na zasadzie art. 138 § 1 (w pkt. 2) k.p.a.

UZASADNIENIE

Decyzja organu I instancji jest błędna, gdyż naruszone zostały przepisy prawa materialnego oraz postępowania. Organ błędnie ocenił materiał dowodowy w sprawie i dokonał wadliwych wniosków – całkowicie nieadekwatnych do stanu faktycznego.

Podstawą zaskarżonej decyzji jest art. 30 ust. 2 ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów. Przepis ten stanowi, że organ właściwy wierzyciela może na wniosek dłużnika umorzyć jego należności z tytułu wypłaconych świadczeń z funduszu alimentacyjnego łącznie z odsetkami w całości lub w części, odroczyć termin płatności albo rozłożyć na raty, uwzględniając sytuację dochodową i rodzinną.

Zdaniem odwołującego się organ I instancji rozpoznając niniejszą sprawę realizował z góry przyjęte założenie co do negatywnego rozpatrzenia wniosku, niezależnie od istniejących okoliczności. Pomimo ustalenia, iż odwołujący się jest osobą bezdomną, w dużej mierze poprzez zajęcie 60% emerytury nie ma możliwości wynająć żadnego lokum. To z kolei powoduje, że skutkiem działania organu I instancji – zajęcia komorniczego emerytury doprowadza do sytuacji, w której dłużnik Skarbu Państwa w ostateczności stanie się beneficjentem środków z pomocy społecznej. Ale to wydaje się że organu I instancji niewiele ta sytuacji obchodzi z uwagi, iż odwołujący się podał adres do korespondencji nie znajdujący się na terenie Gminy Tymczasem orzecznictwo sądów administracyjnych jasno wskazuje, że organy powinny mieć też na uwadze skutki, jakie może wywołać negatywna decyzja. Egzekucja zaległych świadczeń nie powinna bowiem prowadzić do sytuacji, w której dłużnik Skarbu Państwa w ostateczności stanie się beneficjentem środków z pomocy społecznej.

Odwołujący się ma świadomość że decyzja w tej sprawie jest wydawana w ramach uznania administracyjnego, więc organ może podjąć w sprawie rozstrzygnięcie, ale nie ma nakazu ustalenia określonej jego treści. Trzeba jednak pamiętać, że uznaniowość nie polega na dowolności działania, więc przed podjęciem decyzji należy starannie i wszechstronnie wyjaśnić sprawę, a rozstrzygnięcie musi być wyczerpująco uzasadnione. Skoro odwołujący się jest emerytem – zagrożonym kryzysem bezdomności – wydaje się, że decyzja powinna opierać się z jednej strony na zapewnieniu podstawowego bytu odwołującemu się, a jednocześnie zwrotu środków do funduszu alimentacyjnego. Stąd też propozycja dobrowolnego opłacania zł miesięcznie wychodziła naprzeciw oczekiwaniom obu stron i respektowała utrwalone orzecznictwo w sprawie.

Z uwagi na powyższe decyzja powinna być zmieniona.

.....